

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีโสภณีนคนหนึ่งชื่อว่ามาเรีย

ซักก่อน การขึ้นต้นว่า “กาลครั้งหนึ่ง” เป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะเริ่มเรื่องเล่าสำหรับเด็ก แต่คำว่า “โสภณีน” เป็นเรื่องของผู้ใหญ่ ผมจะเขียนหนังสือโดยเริ่มต้นขัดแย้งกันขัดๆอย่างนี้ได้อย่างไร แต่เอาละ ไหนๆช่วงชีวิตของคนเราก็มีเข้าข้างหนึ่งอยู่ในเทพนิยาย และอีกข้างอยู่ในหุบเหวกันอยู่แล้ว เราคงการเริ่มต้นแบบนี้ไว้เถอะ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีโสภณีนคนหนึ่งชื่อว่ามาเรีย

เธอเหมือนกับโสภณีนทุกคน คือเกิดมาบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ตลอดวัยสาวก็ฝันจะได้พบผู้ชายสักคนในชีวิต (ที่ร่ำรวย หล่อเหลา และหลักแหลม) ได้แต่งงาน (สวมชุดเจ้าสาว) มีลูก (ที่เมื่อโตขึ้นก็จะเป็นคนมีชื่อเสียง) และมีบ้านน่ารักๆสักหลัง (มองเห็นวิวทะเล) พ่อของเธอมีอาชีพเป็นพ่อค้าแร่ แม่ของเธอเป็นช่างตัดเสื้อ เมืองที่เธออาศัยอยู่เป็นเมืองต่างจังหวัดในบราซิล มีโรงหนัง ดิสโกเธค ธนาคารแค่อย่างละแห่ง ด้วยเหตุนี้มาเรียจึงไม่เคยเลิกหวังว่า สักวัน เจ้าชายรูปงามของเธอจะปรากฏตัวโดยไม่รู้ล่วงหน้า มาดุดกระซางหัวใจเธอ แล้วเธอก็จะไปกับเขา ไปพิชิตโลกนี้ด้วยกัน

ระหว่างที่เจ้าชายรูปงามยังไม่ปรากฏโฉม เธอก็ได้แต่ฝัน เธอมีความรักครั้งแรกตอนอายุ 11 ปีเปิดเทอมวันแรก ระหว่างที่เดินจากบ้านไปยังโรงเรียนประถมในท้องถิ่น เธอรู้ว่าตัวเองไม่ได้เดินอยู่เพียงลำพังบนเส้นทางสายนั้น เพราะข้างๆ มีเด็กผู้ชาย ซึ่งอาศัยอยู่ในละแวกเดียวกันและมีตารางเรียนเหมือนกัน เดินอยู่ด้วย ทั้งสองไม่เคยพูดกันเลยสักครั้ง แต่มาเริ่มเริ่มสังเกตเห็นว่า ช่วงเวลาที่ตัวเองชอบมากที่สุดในแต่ละวันก็คือช่วงนั้น บนถนนฝุ่นฟุ้งตลบ เดินแล้วรู้สึกกระหายน้ำ และเหนื่อยล้า กลางแดดเปรี้ยงๆ ที่เด็กผู้ชายเดินจ้ำอ้าว ในขณะที่เธอหมดแรงกับการพยายามเร่งฝีเท้าให้ทันเขา

เหตุการณ์ดำเนินอยู่อย่างนี้หลายเดือน มาเรียซึ่งเป็นเด็กที่ไม่ชอบเรียนหนังสือ และในชีวิตก็ไม่มียิ่งงั้นคนอื่นใดนอกจากทีวี หันมาภาวนาให้คืนวันผ่านไปเร็วๆ และรอคอยช่วงเวลาเดินไปโรงเรียนอย่างกระวนกระวาย เธอไม่เหมือนกับเด็กผู้หญิงคนอื่นๆ ในวัยเดียวกัน เธอมองว่าวันหยุดเสาร์อาทิตย์สุดแสนจะน่าเบื่อ เพราะสำหรับเด็กๆ วันเวลาจะผ่านไปช้ากว่าผู้ใหญ่ เธอรู้สึกทรมานมากวันๆ ช่างยาวนานเสียเหลือเกิน เพราะมีเวลาให้เธอได้อยู่กับคนที่เธอรักแค่สิบนาทีเท่านั้นเอง แต่มีอีกหลายพันหลายล้านชั่วโมงให้คิดถึงเขา เธอนึกภาพว่าจะดีสักเพียงใดหากเธอกับเขาได้พูดคุยกัน

แล้วสถานการณ์เช่นนั้นก็เกิดขึ้น

เช้าวันหนึ่ง เด็กผู้ชายเดินเข้ามาหาเธอเพื่อขอยืมดินสอ แต่มาเรียไม่ตอบ ทั้งยังแสดงที่ทำหุจดหงิดกับการประชิดตัวที่ตนไม่ทันได้คาดหมาย แล้วเธอก็เร่งฝีเท้าหนี ตอนที่เธอเห็นเขาตรงเข้ามา เธอยืนตัวแข็งเป็นหินด้วยความกลัวกลัวเขาจะรู้ว่าเธอรักเขามากเพียงใด ว่าเธอรอคอยเขามานานแค่ไหน ว่าเธอฝันอยากจับมือเขา แล้วเดินผ่านหน้าประตูทางเข้าโรงเรียนกันไปจนสุดถนน ที่ว่ากันว่าเมืองใหญ่ มีคนในนิยาย ศิลปิน รถยนต์ โรงหนัง และอะไรดีๆอีกไม่รู้จบให้ทำ

วันนั้นทั้งวันเธอไม่เป็นอันเรียนหนังสือ เพราะมัวรู้สึกเสียใจกับการกระทำ

อันนี้เง่าของตนเอง แต่ในขณะที่เดียวกันก็รู้สึกโล่งใจ ที่รู้ว่าเด็กผู้ชายคนนั้นก็เห็นเธออยู่ในสายตาเหมือนกัน ส่วนดินสอก็คงเป็นแค่ข้ออ้างของเขาคงจะเข้ามาพูดด้วยเพราะตอนที่เขาเดินเข้ามาใกล้ๆ เธอสังเกตเห็นปากกาในกระเป๋าของเขา เธอจะรอโอกาสหน้า คินนั้นทั้งคิน และอีกหลายคินต่อๆมา เธอมานอนคิดถึงหลายๆ คำตอบที่จะให้เขา จนได้คำตอบที่เหมาะสมสำหรับเริ่มต้นเรื่องราวที่ไม่มีวันจบสิ้น

แต่โอกาสครั้งต่อไปกลับไม่มี แม้ว่าทั้งคู่จะยังคงไปโรงเรียนพร้อมกันอยู่ก็ตาม โดยที่บางครั้งมาเรียนเดินอยู่ข้างหน้าเขาไม่กี่ก้าว มีมือขวาก็ถือดินสอ บางครั้งก็เดินอยู่ข้างหลังเพื่อจะได้เฝ้ามองเขาอย่างอ่อนโยนรักใคร่ เขาไม่พูดกับเธออีกเลย แม้แต่คำเดียว ส่วนเธอก็ต้องพอใจอยู่กับการได้แอบรักเขาและปวดร้าวอยู่เสียบๆ จนสิ้นปีการศึกษา

ตลอดช่วงวันหยุดอันไม่มีวันสิ้นสุดที่ตามมา เช้าวันหนึ่ง มาเรียตื่นนอนขึ้นมา เห็นเลือดนองแข่งขาเต็มไปหมด เธอคิดว่าตัวเองต้องตายแน่แล้ว จึงตัดสินใจเขียนจดหมายถึงเด็กผู้ชายคนนั้น บอกว่าเขาคือรักครั้งยิ่งใหญ่ในชีวิตของเธอ ส่วนเธอก็วางแผนจะหลบหายเข้าไปในป่า ไปเป็นอาหารของสัตว์ป่าดุร้ายคือมนุษย์หมาป่าหรือผีหัวขาด ที่ทำให้ชาวนาแถบนั้นกลัวกันทั่วหุด นี่เป็นวิธีเดียวเท่านั้นที่พ่อแม่จะได้ไม่ต้องเศร้าโศกเสียใจกับการจากไปของเธอ เพราะคนจนมักจะชอบหวังลมๆ แล้งๆ อยู่เสมอไม่ว่าจะเกิดโศกนาฏกรรมอะไรขึ้น พ่อแม่ของเธอจะคิดกันไปว่า ลูกถูกคนรวยที่ไม่มีลูกมาลักพาตัวไป แต่ว่าวันหนึ่งในอนาคตอาจจะกลับมา กลายเป็นคนร่ำรวยมีเงินมีทอง ขณะที่คนผู้เป็นรักนิรันดรของเธอก็จะจดจำเธอไปตลอดกาล และจะรู้สึกเจ็บปวดทุกเช้าๆ เมื่อตื่นขึ้น เพราะไม่ได้กลับมาคุยกับเธออีก

แต่ไม่ทันได้เขียนจดหมาย แม่ของเธอก็เดินเข้ามาในห้อง เห็นผ้าปูที่นอนเปื้อนเลือดแดงฉาน แม่ก็ยิ้มแล้วเอ่ยว่า

“ลูกแม่ หนูเป็นสาวแล้วนะจ๊ะ”

เธออยากรู้ว่าการเป็นสาวเกี่ยวกับเลือดที่กำลังไหลอยู่อย่างไร แต่แม่ก็

อธิบายไม่ถูก ยืนยันแค่ว่าเป็นเรื่องปรกติธรรมดา และนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป เธอจะต้องใช้อะไรอย่างหนึ่งที่หน้าตาเหมือนหมอนตุ๊กตาที่หว่างขาดลอดสี่ห้าวัน ของแต่ละเดือน เธอถามแม่ว่า แล้วพวกผู้ชายต้องสวมท่อเพื่อมิให้เลือดไหล ปรอระกางเกงด้วยหรือเปล่า แล้วเธอก็ได้รู้ว่าเรื่องแบบนี้เกิดเฉพาะกับผู้หญิง

มาเปรียบกับพระเจ้า แต่สุดท้ายก็ชินกับการมีประจำเดือน ทว่ายังทำใจไม่ได้ ที่เด็กผู้ชายหายเจ็บไป และยังไม่เลิกตำหนิตัวเองที่มีความคิดโง่ๆ วังหนี่สิ่งที่ตัวเองปรารถนาเป็นที่สุด ก่อนเปิดภาคเรียนหนึ่งวัน เธอไปที่โบสถ์แห่งเดียวในเมือง และสาบานต่อหน้านักบุญแอนโธนี่ว่า เธอจะเป็นฝ่ายพุดคุยกับเด็กผู้ชายคนนั้นเอง

เช้าวันรุ่งขึ้น เธอแต่งตัวสวยที่สุดเท่าที่จะสวยได้ สวมชุดที่แม่เย็บให้เพื่อโอกาสนั้นโดยเฉพาะ แล้วก็ออกจากบ้านไป เธอขอบคุณพระเจ้าที่ในที่สุดวันหยุดก็หมดลง แต่ไม่เห็นว่เด็กผู้ชายคนนั้นไปโรงเรียน หนึ่งอาทิตย์อันทรมานทรมายก็ดำเนินไปในลักษณะนี้ จนเธอรู้จักปากของเพื่อนบางคนว่า เขาได้ย้ายไปอยู่เมืองอื่นเสียแล้ว

“ไกลมากเลยละ” เพื่อนคนหนึ่งบอก

ณ ช่วงเวลานั้นเองที่มาเรียนรู้ว่า บางสิ่งบางอย่างเมื่อสูญไปแล้วจะสูญไปเลย และเธอก็ได้รู้อีกว่ามีที่ที่หนึ่งที่อยู่ “ไกล” รู้ว่าโลกใบนี้ช่างกว้างใหญ่ เมืองที่เธออยู่นั้นเล็กนิดเดียว และคนที่น่าสนใจทั้งหลาย สุดท้ายก็จะพากันจากไปอยู่ที่อื่นกันหมด เธอเองก็อยากจะไปกับเขาด้วยเหมือนกัน แต่เธอยังเด็กอยู่มาก กระนั้นเมื่อมองดูถนนหนทางฝุ่นฟุ้งตกลงในเมืองเล็กๆ ที่ตัวเองอาศัยอยู่ มาเรียก็ตัดสินใจว่า วันหนึ่งเธอจะดำเนินรอยตามเด็กผู้ชายคนนั้น ทุกวันศุกร์ตลอดเก้าสิบด้าห์ต่อมา เธอวิ่งวอนต่อพระแม่มาเรียตามความเชื่อทางศาสนาว่า ขอให้พาเธอออกไปจากที่นั่น

เธอทุกขใจอยู่ระยะหนึ่ง พยายามที่จะสืบเสาะหาร่องรอยของเด็กผู้ชาย แต่ไม่มีใครรู้ว่าพ่อแม่ของเขาย้ายไปอยู่ที่ไหน ตอนนั้นมาเรียเริ่มมาคิดๆ คุว่า โลกนี้

กว้างใหญ่เกินไป ความรักเป็นสิ่งที่อันตราย และแม่พระผู้ทรงสถิตอยู่บนสรวง
สวรรค์อันห่างไกลไม่ทรงสนใจใยดีคำวิงวอนของเด็กๆ